

Боже, спаси ни от религията

(глава 11 от книгата „Children of the Matrix” на Дейвид Айк, с някои малки съкращения)

„Митът за Христос досега ни е вършил добра работа.” (Папа Лъв X)

Най-голямата форма на масов контрол над съзнанието, която досега е измисляна е религията и тя е била най-важното оръжие в плана на рептилиите от хилядолетия. Тя е вкарала в затвор умовете на масите и ги държи в постоянен страх и робия. Те приемат често гротескните, тържествени думи на хората в расо, които им казват, че такъв е „Божия план”. Приемете това, което ви се предлага днес, независимо колко е гадно и утре ще сте в рая. Винаги е „утре”.

От Вавилон до Рим

Матрицата за контрол от религията е оформена и изпитана във Вавилон, в земите на Шумер в Месопотамия. Вавилон е също областта, откъдето е натрапен на света глобалната финансова измама. Тази измама включва даването на хората назаем на пари, които не съществуват и след това облагането им с лихва. Случило се така, че Вавилон станала новата квартира на кръвните линии на Ануннаки, след колапса на шумерската империя. По-късно оперативният им център се преместил в Рим и тогава се развива Римската империя и се основава католическата църква, която съвсем разбираемо, е била копие на религията на Вавилон. Тя използва същите методи, символи и истории. Интересно е да се отбележи, че думата „базилика”, както например в израза „базиликата на Св. Петър в Рим”, идва от понятие, което има връзка както с смъртоносна змия, така и с кралска. Според Норман Люис в Comprehensive Word Guide (1958) базилиск са наричали „митична змия, гущер или дракон, царят на змиите, чието съскане отпъждало всички останали влечуги и чиито поглед и дихание били смъртоносни”. Именно от „царя на змиите” са се страхували всички останали влечуги. Според The American Heritage Dictionary of the English Language (4-то изд.) думата „базилиск” има от гръцки/латински – „basiliscus, basiliskos или basileus” и означава „цар” или „малък цар”. Тази дума е еволюирала до базилиск в стария френски език. Ето че тук отново наблюдаваме тази връзка между царски особи и змията. Думата базилиск е спомената в 91 псалм, но преди да бъде преведена по заповед на крал Джеймс, референцията вече е променена към „пепелянка”. По-късно думата „базилиск” започва да се свързва с петела и става взаимозаменяема със самата постройка базилиск. Както ще видим базиликата на св. Петър е свързана с петела. Колко подходящо би било централната постройка на шаб-квартирата на Вавилонската църква в Рим да се нарича по името на царска змия.

От Рим до Лондон

Когато кръвните линии на Ануннаки преместват оперативния си център в Лондон след пристигането на Уилям Оранжеви през 1688 г., се появява Британската империя. Всъщност империите на Шумер, Вавилон, Рим и Британия – всички те са създадени и контролирани от една и съща сила. Във Вавилон те са използвали същата структура, която и в Шумер – със свещениците, действащи като посредници на „боговете” и по този начин са придобили огромна власт над хората. По време на вавилонския период, Ануннаки са се опитвали да се въздигнат от руините на Шумер и са развили стратегията за тайно превземане на света чрез

своите кръвни линии и организации, които им служат за прикритие. За да извършат това те е трябвало да извадят от циркулация истинските събития в историята, особено за тяхната собствена роля в потискането на човешкия род и езотеричното познание, което би помогнало на хората да осъзнаят величината на своята собствена мощ и потенциал. Джон А. Кийл в книгата си „Планета с Привидения“ заявява, че те са избрали религията като „бойното поле“, на което да подчинят човешкия ум.

„... Получовешките рептилоиди от миналото са все още сред нас. Те вероятно са били обожествявани от строителите на Стоунхендж и на забравените планински култури от Южна Америка... В някои части на света Хората на змията успешно са изиграли ролята на богове и са имитирали техники на супер-интелигентността (Бог). Това е довело до формирането на езическите религии центрирани върху човешки жертвоприношения. Конфликтът, дотолкова доколкото се е отнасяло до самия човек, станал религиозен и расов. Цели цивилизации основани върху почитането на тези фалшиви богове се въздигали и пропадали в Азия, Африка и Южна Америка.”

„... След като веднъж се е отдал, той отваря врата така, че неподаващо се на определение същество (вероятно неуловима с уреди маса от интелигентна енергия) би могла в действителност да влезе в тялото му и да оказва известен контрол върху подсъзнанието му... Човешката раса е осигурила пионките... Всеки индивид трябва съзнателно да се отдаде на някоя от противоположните сили... Главната битка е била за това, което наричаме човешка душа.”

Като изберете да се отдадете на някое божество или „бог“, вие отваряте психиката си да бъдете обсебени от силата, която божеството или „богът“ представят. И божества като „Мария“ и „Иисус“ представят съвсем различна сила от тази, която си представят тези, които „вярват в тях“. От огромна важност е хората да излязат от религиите и да започнат да придобиват контрол над собственото си съзнание. Трябва да обърне внимание на един важен момент преди да продължим по-нататък, защото символизмът, свързан със Слънцето е от огромно значение. Има едно общо вярване, че Слънцето представлява мъжкия аспект, а Луната – женския. Това е разбираемо, защото начинът, по който нещата изглеждат на една плоскост това е вярно. Но се появява едно извъртане. Дошло времето когато религията при която се почитала богинята била заменена с мъжкия „бог“. Но, това е било само на повърхността, за обществена консумация, за поддържане на контрол и невежество. За да бъде потиснато древното знание и не на последно място, това за истинската история на човечеството, е било необходимо да се унищожат външните прояви на култа към богинята, докато посветените продължавали по старому да я почитат тайно. Следователно религии като юдаизъм, християнство и ислям са били създадени да дадат вид, че са доминирани от мъжкото начало, докато всъщност, са тайни средства за почитане на богинята. Това включва и превръщането на женски богове като например Ел в мъжки.

Слънцето богиня

Ако се върнем назад в историята ще видим, че Слънцето е представяно като женско. В Япония, страна с дълга история на култ към змията, управляващите кланове твърдели, че водят произхода си от Богинята Слънце. Японските племена през 238 г. били ръководени от царица Химико, която била наричана „Дъщеря на Слънцето“. Богинята Адити, хиндуистката Велика Майка, е обрисувана като Слънце. За нея твърдели, че е майка на Адитяс, които символизират 12-те знака на зодиака. Слънцето било „дрехата“ на богинята, която била „облечена със Слънцето“. Когато християните направили от Майка Мария своята версия на богиня, те казвали, че е „жена облечена със Слънцето“. Тантрическият будизъм има богиня

на Слънцето. Древните араби почитали Слънцето като богинята Аттар и я наричали „Факелът на боговете“. Келтите също имали богиня на Слънцето, наречена Сулис – име, което идва от „суил“ означаващо както „око“, така и „Слънце“ – и двете можем да ги видим, отпечатани на долара и от обратната страна на Големия печат на САЩ. Тя била известна също и като Сул, Сол и Сунна. Едно от светилищата в Англия е най-голямата направена от човек могила в Европа, наречена Силбъри хил, която е част от комплекс от изправени камъни и насипи в Ейвъри в Уилтшър, Англия. Хълмове над извори били най-свещените места в Британия за Богитята Сул – места като Гластънбъри Тор и Бат. Над Бат например е Солсбъри хил, а в Уилтшър е друга важно място, свързано с богинята и там е разположена известна катедрала, много обичана от принц Чарлз. Когато римляните дошли в Британия те почитали същата богиня като Сол Минерва. Нейният символ бил бухалът (совата) – символът на ритуалите в Бохемиън Гроув в Северна Калифорния. Системата от пътища около сградата на Конгреса във Вашингтон D. C. също е безпогрешно оформена като бухал (виж книгата *The Biggest Secret*). Лъвът станал символ на „мъжкото“ Слънце тогава, когато явното станало скрито, но отново лъвът по-често е символизирил богинята. Майката Богиня Хатор е рисувана като сфинкс с лъвска глава.

Мистерията Вавилон

Мрежата от мистични школи и тайни общества, планирана, за да се подпомогне приложението на рептилския план, се разширила бързо от времето на Вавилон от около 2000 г. пр. н. е. По същото това време Царския двор на Дракона започнал да инфилтрира египетските Мистерии и други властови структури. Еврейският историк Еуполемус пише, че гиганти са построили Вавилон след потопа – обичайната история. Според едни вавилонски текст тези гиганти били Ануннаки. Духовенството на Ануннаки във Вавилон започнало да съчинява една изцяло нова история и религиозна „истина“, чрез която те могли да контролират хората – умствено и емоционално, а като последствие и физически. Те заменили духовните истини с измислени истории относно митични личности, които масите приемали буквално. Дотогава те все още се обръщали към „боговете“ в множествено число, защото манипулацията осъществявана от илюминатите още не била достигнала стадия, когато Ануннаки и други богове ще бъдат превърнати в един „бог“. Когато тази промяна настъпила, тя щяла да елиминира явните свидетелства за тяхното съществуване. Еврейското духовенство постигнало това заедно с преводачите на английски на Библията. Религията на Вавилон създавала модела, дори истории в детайли... Например къде сте чували това преди? Във Вавилон почитали троицата от Нимрод – бащата, символизиран като риба, Таммуз или Нинус – синът, за когото казвали, че е умрял за да спаси човечеството на 25 декември и царица Семирамида – вавилонската „Изида“, която била символизирана от гълъб. Те казвали, че Нимрод и Таммуз, бащата и синът, били „едно“. Когато Таммуз умрял за греховете на човечеството, свещениците казвали, че бил положен в гробница и след три дена когато махнали камъка от входа, него го нямало там. Всичко това било хиляди години преди християнството и е само една от многото версии на историята за „Иисус“, които са разказвани още много време преди времето, през което се предполага, че е живял „Иисус“. О, да, през пролетните ритуали, когато отбелязвали смъртта и възкресението на Таммуз/Нинус, се предлагали кифлички на които бил изобразен слънчевия кръст – същите кифлички от много по-късното „християнско“ празненство наричано „Великден“. Християнството е просто рециклирано „езичество“, което дамгосва „езичниците“ като зло. Какво лицемерие. Дори терминът „Завет“ (Testament) етимологически потвърждава, че е пълно буквално с множество топки. Лаурън Савидж, уебмастърът на www.davidicke.com и изследващ от дълго време древната история, ми е казал, че коренът на думата testament е

„testes” – тестис. Според традицията древните евреи имали обичая да хващат тестисите, с извинение „топките” на другия, докато слушали клетвата. Доста странно, както са ми казвали същото правят и днес при някои илюминатски ритуали. Според Лаурън във версията на Библията, превеждана по времето на крал Джеймс, според преводачът Авраам накарал слугата си да се закълне върху „бедрата му”, докато всъщност, според еврейската традиция, това трябвало да бъде неговите „висящи атрибути”. Това със сигурност дава ново значение на израза: „Хванах те за топките”... Така че „Стария завет” всъщност означава „Стари Топки”, а „Новия завет” означава „Нови Топки”. Когато свидетелстваме в съда съдията не ни ли държи символично за топките? Да, така е, затова не ходете там...

Богове Слънце

Таммуз е било името на шумерския бог Думази или Даму („единствения роден от Отца” или „Син на кръвта”) който е послужил като матрица за всички по-късни синове на Бога, включително Иисус. Евреите наследили Таммуз (също известен като Адонис) от вавилонците и в римските летописи има сведения, че Таммуз е бил главно божество на евреите. Еврейският календар все още месец наречен Таммуз, който е бил известен като „змията, която произлиза от небесния бог Ану”. И Ану бил главата на Ануннаки според шумерските плочки. Твърди се, че месопотамските царе са били от кръвната линия на Таммуз, така както и сър Лорънс Гарднър заявява, че „истинската” кръвна линия на Меровингите била тази от която произлизал Иисус. Според преданията земята е получила живот от кръвта на Таммуз и той е бил лечител, спасител и пастир. Той умрял носейки корона от тръни, направена от мирта. Таммуз бил символично принесен в жертва в определен деня като агне. Той бил почитан в Ерусалим, където точно същата история по-късно ще бъде преразказана само че за „Иисус”. И сега поемим дълбоко дъх, пасторе, пещерата където се твърди, че се е родил Иисус във Витлеем, е същата, която за която древните твърдели, че се е родил Таммуз (Адонис). „Преводачът” на Библията Джером признава, че Витлеем е бил свещена гробница посветена на Таммуз, богът на плодородието или „духът на пшеницата”. Витлеем означава „Къща на хляба” или „Къща на пшеницата”. Хор, египетския син на слънцето, е бил роден в „Палата на хляба” и за Иисус казват, че бил „Хлябът на живота”.

Духовенството скрilo в символизъм религиозните, езотеричните, астрологическите и астрономическите познания на древен Шумер, както и историите за боговете рептилии. Така истинското им значение останало известно само за посветените, докато в същото време били наложени стриктните вярвания на религиите затвори. Всяка голяма религия – юдаизъм, християнство, хиндуизъм, ислям и будизъм имат един и същ произход: познанията и вярванията на Шумер, които са наследили познанията и вярванията на Атлантида и Лемурия. Основните религии са основани на земите някога заемани от Шумерската империя. Те може и да отразяват различни елементи от шумерските вярвания, но това е района от който идват. Работата на свещеничеството е била да изтегли истинското знание от циркулация и затова те изопачили текстовете на изфабрикуваните си религии, докато знанието, което би помогнало на хората действително да бъдат свободни било представено като „зло”. Погледнете християнството. Друга цел на духовенството или „дългите роби”, както ги наричам, е била да развият истории и теми, които да правят хората безсилни, незначителни и да изпитват страхопочитание пред измислените религиозните божества. Бидейки „посредници” между хората и боговете (по-късно „Бога”) и интерпретатори на „закона”, даден от измислените „божества”, те можели да контролират хората, изпълнявайки волята на своите господари – рептилиите и други демонични създания. За да спрат всякакви бунтове на хората срещу това потисничество, контрола и бедността, историите на свещениците

трябвало да обещава рай след смъртта за всички, които се подчинявали на „Божествения закон“. С други думи техният закон, законът на Ануннаки. А за тези, които не се подчинявали на „закона“? Вечно проклятие и в ада. Дори думата „грях“, както вече посочих, идва от името на „бог“ от Ануннаки.

Извън Вавилон (1): Юдаизъм

Текстовете, които образуват Стария Завет в Библията, основата на юдаизма и християнството, са били писани след като свещениците левити на евреите са били държани в плен след 586 г. пр. Хр... и ето че отново стигаме до... Вавилон! Според мен терминът „пленничество“ е съвсем неподходящ. Ранните евреи са боготворели змията бог на шумерската империя и левитите били наричани „синове на Великата змия“. Техният бог YHVH (Яхве, Йехова) е описван като получовек, полузмия и свещената им книга със скрито (езотерично) познание – Кабала, означава „Мъдростта на Змията“. Левитите или „синовете на Великата змия“ (кръвна линия на Ануннаки) са обожествявали YHVH като дракон, наричан Левиатан; оттук и името „левити“. Змийската форма на YHVH била известна още като Нехушан или „Бронзова (медна) змия“ и левитите поставяли златни и бронзови образи на тяхното божество в олтарите на еврейските храмове. Разкопки откриват бронзови и медни символи на змия в едновременните левитски храмове. Митът за Мойсей и бронзовата змия, поставена върху кръст символизира същата тема. Вавилонците са наследили историите и митовете от Египет и Шумер и сега вече те се проявявали в изопачена форма в текстове, които по-късно стават известни като Стария Завет. „Битие“, „Изход“, „Левити“, „Числа“ и „Второзаконие“, които заедно образуват „еврейската“ „Тора“, са били написани от левитите, или под тяхно наблюдение, по време или след „пленничеството“ им във Вавилон, когато левитите са обединили усилия с мрежата от вавилонското рептилско свещеничество. И така имате шумерската история за цар Саргон, плуващ в реката в едно кошче от тръстика, преразказана от левитите за „Мойсей“. И имате шумерския Един – „обиталището на боговете“, което в историите на левитите се превръща в градината на Еден. „Битие“ е редактирана версия на шумерски разкази и е пълна с символизъм за богинята. „Небесната манна“, която уж водените от Мойсей евреи се предполага, че са получили от „Бог“ или YHVH, всъщност представлява името на богинята Мана, която също както Ел, управлявала подземното царство. Римляните я знаели като Мана или Мания. Духовете на предците ѝ били наричани „манес“, както при грива на лъв (tape на англ.) и са били свързани с култа към змията и коня, свързан с амазонките или валкирите. От името Мана и Мания имаме думата „мания“ за обозначаване на безумно поведение. Това е получено от обожествяването на богинята Луна, както в лунна лудост или лунатизъм. Мантра, санскритската дума за сътворяване на вибрации чрез произнасяне на думи или звуци, има същия корен. Ману е и името на индийската версия на Ной, който преживял потопа с помощта на Великата змия Васуки. В по-ранни времена Ману бил утробата на богинята.

Левитите, тези посветени във вавилонските мистерии, измислили цялата история за евреите, за да скрият истината и да създадат жестоко наложена структура на религиозен контрол. Равините продължават тази традиция и днес. Има още много по този въпрос в The Biggest Secret, където съм разяснил начинът по който в тези текстове е кодирано езотерично познание и защо повечето от хората, които днес наричаме „евреи“ нямат никаква генетична връзка с Палестина или Израел. Те идват, както потвърждават еврейски източници, от хазарите – народ от Южна Русия и Кавказките планини, които приели масово обръщането в юдаизъм през VIII в. Термините „еврейски“ и „юдейски/староеврейски“ се бъркат. Някои от тези, които днес наричаме евреи имат връзка със староеврейците от Средния Изток, но повечето нямат. Те идват от Кавказ. Не би трябвало да има значение откъде идват, това е

само едно събирателно понятие, но ако на хората им се поднася една измислица, те имат право да знаят. Много от „еврейското“ познание идва също от египетските мистерии и оттам идва и староеврейския. Класическото „староеврейско“ или „еврейско“ име Коен идва от Каен – египетската дума за свещеник или принц и между евреите и Египет и Вавилон има съществени връзки. В края на краищата всички, които стават известни като „евреи“ са дошли от шумерската империя, която е включвала земите, които сега наричаме Израел или Палестина. Те са изражение на същата империя и без съмнение духовенството на шумерите, египтяните, евреите и вавилонците, са били свързани със същата мрежа на кръвните линии, която отива назад във времето до Атлантида и Лемурия. Шумерското духовенство са били посредниците между народа и рептилските „богове“ и такива също са били и другите свещеници. Измислената история в „Изход“ е била написана, за да бъде забулена истината за това, което наистина се е случило в Египет и в никакъв друг източник освен в левитските текстове, нито пък и от археологически находки, доказват, че изобщо някога се е състоял такъв „екзодус“. Между 1967 и 1982 г. когато Израел окупира Синайската пустиня, започва масивно търсене на доказателства за 40-те години, за които се предполага, че евреите са живели там. Какво намерили? Нищо. Поражението на египетската армия в Червено море не е описано в нито един исторически документ и това е абсурдно, ако такова нещо действително се е случило. Гръцкият историк Херодот (485-425 пр. Хр.) е пътувал и изследвал земите и историята на Египет и Близкия Изток и той никога не е чул каквото и да е за цар Соломон, масовото бягство на евреи от Египет или пък за това, че египетската армия е била издавена в Червено море. Нито пък гръцкият философ Платон. Л. А. Вадел (Waddell), владеещ перфектно санскрит, шумерски и египетски изследвал много детайлно цялата тази област. Той заключава: *„Няма въобще никакви писмени сведения, нито пък древногръцки или римски източници, за съществуването на Авраам или който и да е от еврейските патриарси или пророци от Стария Завет, нито пък за Мойсей, Саул, Давид, Соломон или който и да е от еврейските царе, с изключение на двама или най-много трима от по-късните царе.“*

Нито пък има никакви твърдения за съществуването на горепосочените хора допреди левитите да са били заведени във Вавилон, където е замислен целият този заговор. Същата история за Авраам, който бил готов да жертва сина си, може да бъде срещната в Индия. Поранни версии от типа за „Мойсей“ се срещат в Близкия и Средния Изток и Средиземноморието под различни наименования. Във Вавилон казвали, че Бог дал на „Немо, законодателят“ скрижалите със закона на върха на планината. След като левитите напуснали Вавилон те прекръстили Немо в „Мойсей“. В Сирия има легенда за един човек на име Мизес, който извършил същите неща, които левитите приписват на Мойсей. Така както и шумерският цар Саргон и Мизес бил открит да плува по реката в една кошница от тръстикови стебла. Мизес също разцепил водата с помощта на магически жезъл и той бил пазителят на закона, изсечен в камък. Друг „Мойсей“ бил египетският герой Ра-Харалдти, чиито предполагаем живот бил копиран от фалшификаторите на историята. „Десетте Божи заповеди“, които се свързват с Мойсей, са копие на закони известни като Кодексът на Хамураби. Те са били написани поне 1 000 години по-рано. Разбира се, Кодексът на Хамураби дошъл от... Вавилон! Но този кодекс всъщност отива още по-назад във времето до нашия стар познайник Индара/Тор/Св. Георги – първият цар на Шумер и неговите „Десет заповеди“, които са от около преди 5 000 години. Те били наричани в Еда Hug Runes, като думата hug означава привързаност, обич и добро сърце. Оттук идва и английската дума за прегръщане.

Истинският библейски кодекс

Друг факт, който е много важно да бъде разбран, за да можем да видим и гората, а не само някои дървета, е, че тези левитски текстове са писани символично, шифровано и с притчи. Когато се опитваме да ги разберем буквално губим фабулата и същността на заговора. Преди да бъдат създадени тези религии затвори, древните обожествявали Слънцето и всичките 3 срички Сол-ом-он са различни имена на Слънцето. Храмът на Соломон никога не е съществувал в действителност на някакво определено място, а има символично значение. Историкът на масонството Менли Хол пише, че 1 000-та жени и любовници на цар Соломон са символи на Слънцето, луните, астероидите и други небесни тела в „къщата“ или „храма“ – Слънчевата система. Историите, подобни на тези за Соломон и Давид могат да се срещнат в Индия много по-рано. И ако няма Соломон и Давид как тогава има кръвна линия към „Иисус“? Отговорът е, че такава няма. Генеалогията е измислена, за да обслужва определени цели, така както в Стария Завет генеалогията отива назад до „Авраам“ в Шумер. Те са част от съчинена история, малко истина, смесена с безброй лъжи и заблуди, които са били създадени, за да прикриват това, което наистина се е случило. Едуард Дужардин (Edouard Dujardin) в книгата си Древната История на Бога Иисус (Ancient History of The God Jesus – Watts and Co, 1938) документира как юдаизмът или „яхвеистите“ са използвали боговете на други нации и са ги превърнали в митичните еврейски водачи, герои и пророци: *„Където в юдаизмът напълно се е установил, древните Баали на Палестина са били трансформирани в героични слуги на Яхве (YHWH); където само частично е постигнал превес, те се превърнали във второстепенни богове... Много от древните Баали на Палестина били асимилирани от юдаизма, който ги превърнал в герои в служба на Яхве, и всъщност много учени споделят убеждението, че патриарсите от Библията са древни богове от Палестина.“*

Еврейските богове – о, извинявайте... Бог

Идеята, че еврейската религия се основава на „един Бог“ е пълна глупост. Те са почитали много богове и в текстовете на Стария Завет отново и отново виждаме отнасянето им към богове в множествено число, както при Елохим. Еврейското „Ел“, за бог в единствено число идва от Елохим, което е множествено. Елохим са били Ануннаки и богинята змия Ел в Еда има връзка именно с това. Но при превода на английски множественото „богове“ са били превърнати в един Бог. Първият ред на „Битие“: *„В началото Бог създаде небето и Земята“* всъщност на иврит се чете *„в началото боговете създадоха небето и Земята“*. Думата „Елохим“, е употребена 30 пъти в „Битие“ и 2 570 пъти изобщо. Можем да го видим в изразите: *„И елохим казаха, нека да направим човека по наш образ и подобие“*; *„нека да слезем долу“*, в историята за Вавилонската кула; *„Погледнете, човекът стана като нас и може да познава добро от лошо“* в градината на Еден. Също в „Битие“ може да прочетем: *„И казаха елохим: Нека да сътворим Адам“*. Изрази като Яхве-елохим или Яхве на боговете, е преведено като Бог или Господ Бог, за да бъде скрита истината. Не е било възможно да се отстрани терминът „богове“ когато текстовете са били писани за първи път, защото целият свят е почитал огромен брой богове, представляващи Ануннаки и други под различни имена и Слънцето, Луната, планетата, звездите и естествените сили. Стъпката от богове към Бог е направена бързо с появяването на илюминатската религия християнство и когато Библията е преведена на английски. Преводът направен по времето на крал Джеймс, е най-използваният по принцип, спонсориран от крал Джеймс I, първият крал на Англия и Шотландия, който сяда на трона след смъртта на кралица Елизабет I през 1603 г. Дори повечето от „нови“ версии на

Библията са осъвременявани от версията на крал Джеймс. В нея са премахнати много бележки, включени в предшествашката я, т. нар. Женевска Библия, публикувана през 1560 г. Кралят искал да се направи ревизия на Библията, тъй като той, както и неговата майка – Мери Стюърт, вярвал в „божественото право на царете“, според което монархът отговарял единствено само пред „Бога“ (боговете). Женевската Библия включвала изрази, които имали отношение към това „божествено право“ и които той не харесвал и затова накарал да бъдат премахнати. Джеймс е бил сатанист и с кръвна линия на рептилиите, свързана още с египетските фараони. Сексуалните му предпочитания били към малки момченца, като това е документирано в много книги и обществени документи и влечението му да пие кръв изглеждало ненаситно. Когато убил някое животно той буквално се овалвал в кръвта му и той е отговорен за смъртта и изтезанията на хиляди „вещици“. Той самият предлагал много от изтезанията. Ето такъв е бил човекът, който решил какво да пише или да не пише в Библията. Сигурен съм, че масовото избиване на „вещици“ от крал Джеймс и християнската църква е свързано с унищожаването на определени кръвни линии, които са били предавани чрез женското ДНК. Сър Франсис Бейкън е инспектирал превода на този вариант на Библията. Той също е бил в кръвна връзка с рептилиите и е бил висш посветен в тайно общество като Велик майстор в Ордена на Розенкройцерите. Той е бил рицар тамплиер, вдъхновител за създаването на франкмасонството и Кралското общество и ключова фигура в екипа на посветени под водачеството на Лорд Драконис, Едуард де Вер, които са създали Шекспировите пиеси.

След Вавилон (2): Християнство

Към Стария Завет е прибавен и „Новия“ след създаването на християнството – религия, основана на същите левитски измислици. Всъщност до IV в. Няма „Нов Завет“. Тези четири века са един достатъчно дълъг период, за да бъдат формулирани текстове, за една религия, за която се предполага, че се е появила 300 години по-рано. И кой е нагласил всичко това? Римският император Константин „Велики“ след 325 г. Той е бил официалната глава на Римската империя и е бил контролиран от същите тези сили, които по-рано са контролирали Вавилон, когато са били започнати текстовете на Стария Завет. Дали е само съвпадение? Вендил „Индиана“ Джоунс, директор на Института за юдео-християнски проучвания в Арлингтън, Тексас, посочва, че „първоначалните християни“ са имали само еврейската Тора, първите 5 книги от „Мойсей“, 22 книги от пророците, и Свещените Писания, които включвали Псалмите, Премъдростите, Йов, Песен на песните... плюс 14 книги от Апокрифите. Нищо не се е споменавало за „Иисус“. Те се срещали и са богослужели в синагогите заедно с евреите и не са имали свой собствен „Завет“. Джоунс подчертава, че когато в Новия Завет видим изрази като: „*писанията казват...*“, „*написано е...*“, „*какво казва закона...*“, „*така каза Бог...*“ или „*...както казват пророците*“, те се отнасят до писания от Стария Завет. Първите „християни“ са базирали своята вяра върху текстовете на левитите, така както правят това и днес.

Както казва Вендил Джоунс, тези, които са писали „По-новия Завет“ са вземали като върховен авторитет „По-стария Завет“ на еврейските писания: *„Доста по-късно техните писания се превърнали в „По-новия завет“. Техен авторите била основно Тора. Това било наложено от Пророците и Светите писания. Техният „По-нов Завет“ никога не е показвал или претендирал за върховенство над „По-стария Завет“! Те са написали всичко това с умствената нагласа на евреите. Това отношение винаги отдава целия авторитет на Тората! То никога не оспорва авторитета на еврейските писания.“*

Голямото „Х“ е една голяма лъжа

Християнството е просто един придатък към текстовете и законите, написани от левитите и техните наследници по време на и след „пленничеството“ им във Вавилон. И така какво представлява християнството и откъде е дошло? Ако бях християнин, аз бих седнал и бих се привързал здраво. Християнството е основно религия свързана със Слънцето и „Иисус“ не е „сина“, а Слънцето. Или това е поне част от неговия символизъм. Вече видяхме приликите между „Иисус“ и Болдер от култа към змията. Древната религия на Слънцето на Шумер и в целия древен свят, е била изразена като символична история, която на християните е било казано да приемат буквално. Предполагам, че сте готов за това, пасторе. Главната форма на общуване в древния свят бил символизъмът и притчите и за да се разбере древният

символизъм, свързан със Слънцето, означава да се разберат основните религии. Те са използвали символа от фигурата вляво, за да символизират преминаването на Слънцето през цялата година или по-точно за да описват пътуването на Земята по отношение на Слънцето. Това е т. нар. слънчев кръст. Той може да бъде срещнат в целия древен свят. Те са нарисували кръг и зодиака (това е гръцка дума означаваща „животински кръг“) и са добавили кръста, за да отбележат 4-те сезона, слънцестоенето и съответно точките на равноденствие. В центъра те поставили Слънцето и оттам е темата за Слънцето, или символично за „сина“ на кръста (на англ. Sun – слънце и son – син, се произнасят по един и същ начин – бел. прев.). Подобен символ е бил използван и в Лемурия, който според Джеймс Чърчуърд, се е отнасял до

първичните сили на сътворяването (мирозданието). Дълъг списък от божества преди „Иисус“ имат същия рожден ден – 25 декември, именно поради същият този символизъм. Зимното слънцестоене, най-ниската точка, която заема Слънцето в северното полукълбо е на 21/22 декември. Това е времето, за което древните казвали, че Слънцето е „умряло“ и е потънало в тъмнина. Но в следващите 3 дена, до 25 декември, те казвали, че то отново е започнало пътешествието си към върховната си сила през лятото, и затова те казвали, че на този ден то се раждало или че било отново родено. Именно поради тази причина на древните богове давали тази рождена дата, 3 дена след зимното слънцестоене. Тези божества не са съществували, както всички сега предполагат. Християнският празник „Рождество Христово“ е древен езически празник, но под друго име и същото се отнася за Великден. На 25 март, старата дата за Великден, Слънцето влиза според астрологията в знака Овен или агне, и затова се принасяли в жертва агнета при ритуалите, за да омилостивят боговете и да измолят богата реколта. Или казано с други думи, те вярвали, че кръвта на агнето ще подтикне боговете да им опростят греховете. Историята на Самсон (Sam-sun) в Стария Завет носи същия символизъм по отношение на Слънцето. Древните изобразявали символично животът на човек като годишния слънчев цикъл. Те описвали Слънцето като новородено бебе на 25 декември, което започвало да расте, за да стане много голям и силен мъж до лятното слънцестоене. Това е моментът, в който Слънцето е най-силно в северното полукълбо и доминира над тъмнината по време на най-дългия ден. В този момент на Слънцето-мъж му давали дълги златни коси, които символизирали мощните слънчеви лъчи. В момента в който слънцето навлизло в знака Дева (Девецата) (къщата на Дилайла) в началото на есента, на Слънцето-мъж му подрязвали косите, защото и силата на слънчевото греене намалявала. Това е истинската история за Самсон. Той не е бил историческа личност, а символизира Слънцето. За Самсон, както и за Иисус, Св. Павел и много други библейски характери, казват, че били назареи, т.е. от

Назарет. И ето ви истинското значение на израза „Иисус от Назарет” или „Иисус назареина”. Градът Назарет не е съществувал по време на периода, в който се твърди, че е живял Иисус. За него не се споменава в нито едно писание или карта, въпреки че по това време римляните са водели много точни и подробни записки. Този град е бил основан след като започнали да циркулират историите от Евангелието. Назаретската секта не допускала подрязването на косата освен в някои ритуали, свързани със Слънцето, защото косата представлявала слънчевите лъчи. Може би с това да е свързан и истинският произход на обичая сикхите да не си подстригват косите. Назареите носели черни дрехи така, както и свещениците от Вавилонското братство и това е наследено от християнската черква. Днес арабската дума за християнин е „назрани” и в Корана те се наричат „назара”. Това идва от еврейската дума „нозрим”, която е от израза „нозрей ха-брит” означаващ „пазачи на завета”. На завета на Ануннаки, според мен.

Християнството е създадено чрез преправяне на древни символични истории за Слънцето, с елементи от алегиите от Мистериите и култа към змията, като е представено в исторически план като нещо случило се наистина. Свещеническият елит и други посветени знаели историята и истинското ѝ значение, и сега го знаят, но казват на хората, че това е истината и че ще ги сполети проклятие ако те не ѝ вярват. Някъде около 1 200 години преди „Иисус”, на изток е казано следното за „езическия спасител” Виришна: той бе роден от девица чрез непорочно зачатие с намесата на Светия дух. По този начин се изпълнило древно предсказание. Когато се родил, управляващият тиранин поискал да го убие. И се наложило неговите родители да бягат и да търсят безопасно място. Всички деца до 2-годишна възраст били убити от владетеля, защото той търсел да убие момчето. Ангели и овчари присъствали на раждането и му били принесени дарове от злато, тамян и смирна. Той бил почитан като спасител на хората и водил нравствено извисен и скромен живот. Той извършил чудеса, които включвали изцеление на болни, връщане на зрението на незрящи, прогонване на зли духове и възкресяване от мъртвите. Той бил разпънат на кръст и възкръснал от мъртвите, за да се възнесе на небето. Това съвпадение ли е, архиепископе? А какво ще кажете за следните тогава? Те всички са преди „Иисус”, някои с хилядолетия:

• **Атис, син на бога на Фригия**

Той бил роден на 25 декември от девица. Наричали го „спасител”, единственият син и той умрял за да спаси човечеството. Той бил разпънат в петък – „черния петък” – и кръвта му била проляна, за да откупи Земята. Предсмъртните му мъки били свързани с пирони и колове. Той бил Отец и Син заедно в земно тяло. Той бил положен в гробница и се спуснал в подземния свят, но след 3 дена, на 25 март, тялото му изчезнало от гробницата и той възкръснал като „най-висшия Бог”. Тялото му било символично описано като хляб и консумирано от тези, които го почитали.

• **Кришна (Христос), синът на Бога на Индия**

Той бил роден на 25 декември от девица, а баща му бил дърводелец. Звезда означавала раждането му и на него присъствали овчари и ангели. Владетелят избил хиляди невръстни деца, за да го убие, но той бил спасен и по-късно извършил чудеса – изцелявал болни, включително и от проказа, слепи и глухи. Той умрял на около 30 г. И според някои традиции бил разпънат на дърво. Той също е бил изобразяван, разпънат на кръст, възкръснал от мъртвите и е бил смятан за „спасител”. Неговите последователи го знаели като „джезеус”,

което означава „чиста същност“. Казвали, че ще се върне на бял кон, за да съди мъртвите и да се пребори с „Принца на злото“.

• Дионисий или Бакхус, син на Бога на Гърция

Той бил роден на 25 декември от девица, положен в ясли и повит в пелени. Той бил учител, който пътувал и извършвал чудеса. Той можел да превърне водата във вино (както Слънцето) и триумфално яздил магаре (така, както и египетското божество Сет). Той бил овена или агнеца, Богът на лозата, Бог на боговете и Цар на царете, Единствения... син, този, който понесъл греховете, Освободителят, Миропомазаният, (Христос), Алфата и Омегата. Той бил повесен и разпнат на едно дърво, но възкръснал от мъртвите на 25 март. През I в. пр. Хр. Евреите в Йерусалим също почитали това божество. Дж. М. Робъртс пише в „Разкритата Древност“ (Antiquity Unveiled – Health Research, 1970), че IES – финикийското име за Бакхус, дава отговор на въпроса за произхода на Исус (Jesus). Той пише, че IES може да бъде разчленено на „I“ – „Единствения“ и ES (огън и светлина). Той продължава: *Това не е нищо друго освен светлината на евангелието на св. Йоан; и това име може да бъде открито навсякъде по християнските олтари, и протестантски, и католически, като това ясно показва, че християнската религия е модификация на ориенталското боготворене на Слънцето, придавано на Зороастър. Християните четат буквите „IHS“ в гръцки език като „Jes“, а римското духовенство добавило „us“.*

Ето още някои други пред-християнски божества, за които е била разправяна същата история както и за „Исус“: Аполон, Херкулес и Зевс в Гърция; Адад и Мардук в Асирия; Буда и Индра в Индия и Тибет; Саливахана в Южна Индия и Бермудите; Озирис и Хорус в Египет; Один, Балдер и Фрей в Скандинавия; Крит в Халдея; Зороастър в Персия; Баал (Бел) и Тот във Финикия; Бали в Афганистан; Яо в Непал; Залмоксис в Тракия; Зоар на бонзите; Чу Чулейн в Ирландия; Дева Тат, Кодом и Самонокадам в Сиам; Алкидес от Тива; Микадо на шинтоистите; Беддру в Япония; Хесус или Ерос и Бремрилахам на друидите; Тор, син на Один на галите; Кадмус в Гърция; Гентаут и Кетцалкоатл в Мексико; Исчи от Формоза; Божествения учител на Платон; Фохи, Иео, Лао Киум и Чанг-Ти и Тиен от Китай; Иксион и Квирнус от Рим; Прометей на кавказците; Мохамед или Махомет на арабите; Дазбог на славяните; Юпитер, Юве и Квиринус в Рим; Митра в Персия, Индия и Рим.

Култът към Митра е възникнал хиляди години преди „Исус“ и въпреки това представлява същата история дори в детайли от християнството. Дори се казва, че злато, тамян и смирна са били предложени като дарове. Допреди да бъде създаден Исус от духовенството на Ануннаки, ритуалите и религията свързани с Митра са били широко разпространени в Римската империя. Когато християнството пуснало корени в Рим, те използвали символи и митове, свързани с ритуали от култа към Митра. Свещеният ден на Митра бил неделя (Sunday на англ. означава „ден на слънцето“), защото и той, както Исус, символизираше Слънцето. Почитателите на Митра наричали този ден „Денят на Бога“ и провеждали главния празник, свързан с Митра по времето, което сега наричаме „Великден“. Посвещаванията, свързани с Митра са били извършвани в пещери, в които били изрисувани знаците от зодиака – Козирог и Рак, символизиращи зимното и лятното слънцестоене. Той бил изобразяван като крилат лъв (Слънцето) стоящ върху навита на кълбо змия. Лъвът и змията, разбира се, са главни символи в култа на змията/илюминати. Римската църква включила участието на Митра в своите „християнски“ ритуали. Твърди се, че Митра бил казал: *„Този, който не яде от моето тяло и не пие от моята кръв, и поради тази причина не е едно с мен и аз не съм едно с него, няма да бъде спасен.“* Самото място на което е построен Ватикана е било свещено място на култа към Митра. И все още е. Сега те просто го наричат

„Иисус“. Както и по-рано писах, култът към Митра просто се превърнал в култ към Мит-ра – християнството.

Митра е символизирил Слънцето и същото се отнася и за християнската версия на този култ. Иисус е бил наричан „светлината на света“ (Слънцето); той ще излезе отново иззад облаците и всеки ще го види (Слънцето). Иисус вървял по водата (и отражението на Слънцето прави същото); Иисус свършил работата на своя Отец в храма на 12-годишна възраст и започнал своето служене на 30 години. Слънцето достига своя максимум в 12 на обед, когато древните, като например египтяните, казвали, че Слънцето било „Най-висшия Бог“. Слънцето навлиза във всеки знак от зодиака на 30 градуса, ето защо Иисус започнал своето служене на 30. Според писанията Иисус превърнал водата във вино и точно това прави Слънцето като кара лозята да растат. В Библията има много символизъм, свързан със зодиака, като например с двете риби (знакът Риби) и 12-те коша (12-те зодиакални знака), в които Иисус сложил хлябовете когато „нахранил 5 000 души“. Иисус бил „рибата“ и „рибарят на хора“ вероятно защото Земята навлизнала в знака Риби, по времето когато той се твърди, че е живял. Но има толкова много символизъм свързан с „риби по отношение на тези слънчеви божества в цялата история на човечеството, че не можем да игнорираме символичната връзка на историите за риби богове или амфибии – Номо или Анедоти и т.н. от Сириус. Спомнете си също, че догоните имат легенда за амфибоподобния Номо, който казал, че един от тях ще бъде разпнат. Преводът за „край на света“ от гръцки „еон“ и се отнася до „век“, а не до „света“. Краят на века е край на цикъл от 2 160 години, по време на който Земята преминава през един знак от зодиака. Днес ние сме на края на още една епоха, тъй като излизаме от Риби и навлизаме във Водолей. Ето декодирани още някои митове свързани с „Иисус“.

Иисус – историческият характер

Извън текстовете на Новия Завет никъде няма нищо писано за съществуването на Иисус. Едно споменаване в работите на „еврейския“ историк Йосиф (Josephus) е очевидно по-късна отчаяна добавка направена от свещеничеството, за да даде „потвърждение“ на измишльотините им, които им осигуряват съществуването. Известно е, че повече от 40 хронисти са отбелязвали събитията Израел/Палестина по времето когато се твърди, че е живял „Иисус“ и нито един от тях не го споменава. Платон, който е живял „по времето на Иисус“ и е писал история на юдеите, която покрива целия този период. Филон живял в или наблизо до Ерусалим по времето когато се твърди, че е бил роден Иисус от непорочно зачатие и където по-късно влязъл триумфално в Ерусалим на магаре, бил разпнат на кръст и след това възкръснал. За същия този период, за който се твърди, че цар Ирод бил избил всички невръстни деца, за да убие „спасителя“. Какво казва Филон за всички тези събития? Нищо, една кръгла нула. Същото е и с римските летописи и в писанията на всички живели по това време автори. Има едно просто обяснение на този факт: тези събития никога не са се случвали, защото Иисус не е живял.

Иисус Христос

Думата „Христос“ идва от гръцки „christos“, което просто означава „помазан“. Помазване се извършвало с мас от крокодил, с менструална кръв и Бог знае още с какво. Този израз бил използван за всеки еврейски цар или свещеник и би могъл да бъде използван за всеки, който е бил помазан. Вавилонският Тамуз бил наричан Христос или свещен цар и подобен термин се е прилагал за всички пред-Христови подобни на „Иисус“ фигури. Думата „Иисус“ освен

това се явява в превода на гръцки, и ако той е съществувал, което не е вярно, истинското му име със сигурност не е било Иисус.

Иисус бил роден от девица

Майката дева на Бога Слънце е стара тема, която може да се срещне из целия свят. Може да се отнася към мита за Слънцето и това, че Слънцето се ражда по време на „нова“ или девствена Луна и в определени периоди съзвездието Дева изгрява заедно със Слънцето. Версията възможност за изкуственото осеменяване на жени от „боговете“ също трябва да се има предвид като концепция от древността. За толкова много герои като „Меровее“ и Александър Велики например се споменава, че са се родили в резултат на зачеване на техните майки от нечовек или не от полов акт със съпрузите им. Албърт Пайк, известният с недобра слава илюминатски агент в САЩ в книгата си „Морал и Догма“ (L.H. Jenkins, 1928) пише за египетския мит, от който произлизат теми в християнството:

„По време на зимното слънцестоене, девата изгря (заедно със Слънцето), със Слънцето на гърдите си (символизиран от Хор)... Девата е Изида (девата майка на Хор) и в посветения на нея храм нейното изображение, носеща дете (Хор) в ръцете си е съпътствана от този надпис: Аз съм това, което е, което е било, и което ще бъде; и плодът, който принасям към Слънцето.“

Писателят Джералд Маси разкрива, че върху най-свещената от свещените стени в храма Луксор в Египет, са изобразени сцени, които са точно като доста по-късната във времето история за Иисус. Богът Тат, вестителят на боговете, може да бъде видян поздравяващ девицата и казващ ѝ, че тя скоро ще роди син. Друга сцена изобразява богът Кнепт, импрегниращ със Светия Дух девицата, за да бъде зачатие неспорочно. След това може да се види детето, високо почитано и получаващо подаръци от 3 духа (в християнството 3-ма мъдреци или влъхви) и боготворен като инкарнация на Бога Слънце. Дори историята за раждането на Иисус в яслите идва от Древен Египет, както ни обяснява Маси.

Ярката звезда и тримата мъдреци

Според Библията ярка звезда отбелязала рожденото място на Иисус. Това е същата история като тази от Египет за Сириус – най-ярката звезда, която виждаме от Земята. Според египтяните изгряването на трите звезди от Орион (тримата „царе“, „мъдреци“ или „влъхви“) отбелязва появяването на Сотис или Сириус – звездата на Озирис и Хор. Символизмът на „тримата мъдри мъже“ е, че и тримата боготворят Слънцето. Злато, тамян и смирна са традиционните дарове поднасяни от арабските влъхви към Слънцето и поради тази причина те са поднесени и на Митра в съответната версия на този мит. Раждането на Иисус в обор или пещера е повтаряща се тема в митовете, свързани със Слънцето, защото пещерата представлява „тъмното място“, където се казва, че Слънцето отива между зимното слънцестоене и полунощ на 24 декември. Така имаме 3 дена в гробницата между „разпването“ на Иисус (Слънцето) и неговото „възкресение“ или ново раждане на 25 декември. Но пещерата би могла да носи и друг символизъм, защото историята за Иисус може да бъде разглеждана на различни езотерични нива по едно и също време.

40-дневното изкушение в пустинята

Има и една друга обща тема за боговете свързани със Слънцето. Авторът и изследователят Албърт Чърчуърд казва, че египтяните са изчислили, че е било необходимо 40 дена на семето за да поникне над почвата. Това е период на гладуване и оскъдица, и затова Иисус е изобразен гладуващ в пустошта 40 дена, а Сатаната се опитва да го изкуши да превърне камъните в хляб. Това е борба между светлината и тъмнината и когато Иисус побеждава тъмнината, това е символично времето от слънчевия цикъл когато денят започва да расте и е по-дълъг от нощта. 40-те години, които се твърди, че „евреите“ са прекарвали в пустинята имат подобен символизъм, а са въплътени като действително случило се събитие.

Думите на Иисус

Думите, които се приписват на Иисус са цитати от по-ранни „спасители“ и божества. Хор изнася проповед на планината в египетски мит и версията за Иисус е просто изказвания от по-ранни текстове като например „Книгите на Енох“, които са свързани заедно в история. Няколко от притчите, които „разказва“ Иисус идват направо от будизма и джайнизма. „Божията молитва“ е с първоизточник еврейския талмуд и доста по-стари египетски молитви към Озирис и преди това е била молитва към богинята, която дава хляба или „Майката на зърното“.

„Мариите“

Мария е древно име за богиня, която чудотворно ражда спасителят Бог Слънце. Различни форми на това име са Мари, Мери, Марату, Мара, Мариам. От една страна тези имена имат връзка с морето, Мер или Мар и „Мария“ представлява женското, Луната, „Царицата на небесата“, което балансира мъжкото Слънце. От друга страна има отношение и към Цариците на драконите (рептилиите). Изида, египетската богиня на луната и дева майка на Хор, е била известна като Майка Мери (Мари) или Мата-Мери и наричана „Царица на небесата“, „Нашата Дама“ и „Майка на Бога“. Ел в текстовете Еда също е била известна като Мери (Мари). Евреите почитали богиня „Мари-Ел или „Мари-Бог“ и „Майка Мария“ в християнството е просто друго име на древната богиня известна като Ел, Изида, Ишар, Барати, Артемис и Диана. Християнската религия, досущ като нейния... юдаизма, са се опитали да премахнат женския принцип от съзнанието на обществото и древната тройца Отец-Син-Майка станала Отец-Син-Свети Дух. Последвало гротескното потискане на жената, „оправдано“ от изфабрикуваните думи на митичния св. Павел:

„Жени, подчинявайте се на мъжете си, защото мъжът е главата на жената, така както Христос е глава на Църквата. Както Църквата се подчинява на Христос, така и жената трябва да се подчинява на мъжа във всичко...” и „...Но аз страдам не за да поучавам жените, нито да узурпирам властта над човеците, а за да стоя в тишина.”

Ето такива думи са били написани от духовенството и посветените за да въведат институционализирано потискане на жената и женския принцип. Това отношение все още може да бъде видяно и днес. Ан Уидикомб, много смесена британска политичка дори напусна английската протестантска църква и се присъедини към католическата когато било позволено да има жени свещеници. А за тази жена твърдят, че била достатъчно интелигентна, за да управлява една страна! Илюминатите се заели да задушат женското начало, интуицията, енергията, която ни свързва всички нас (и мъжете включително) с нашето по-висше Аз.

Необузданата мъжка енергия се изразява навсякъде около нас във физическия свят и без женския принцип тя остава напълно изолирана от нашето по-дълбоко Аз. Мъжът мачо е една крайност в изразяването на това състояние. Символично това е малкото загубено момче, което е загубило връзката със своята вътрешна „майка“. Но докато външно религиите изглеждат като че ли са потискали женския принцип в масите, те тайно са продължавали да боготворят богинята на илюминати символизирана от Царицата дракон или царици, или от „Змията майка“. Последните години се наблюдава още по-голям натиск да се увеличава ролята на майката-богиня, Мария (Мери) в Римокатолическата църква. Милиони подписи са събрани от 157 страни, оказващи натиск върху папата да обяви нов статус на Мария. Те всъщност искат Мария да бъде приравнена на Иисус. Всички молби и петиции от вярващи са чрез Мария, която да ги доведе до вниманието на Иисус (малко нещо като секретарката на лекаря, която записва часове). Тя ще играе и централна роля в трицата като дъщеря на бащата, майка на сина и съпруга на Светия Дух. Да, знам, че всичко това са глупости, но то подчертава до каква степен е достигнало боготворенето на богинята в самата илюминатска Римокатолическа църква, която в същото време действа като главен потисник на женското начало у човека.

Мария Магдалена, „преобразената проститутка“ или блудница, е друга версия на символизма, свързан с богинята. Тя е израз на Великата проститутка на Вавилон – богинята Мари-Ана-Ишар. Ритуалът със „святата проститутка“ или жрица, която оповестява възкресението на Озирис, Атис, Дионисий и Орфей, точно както Мария Магдалена е първата, която вижда „възкръсналия“ Иисус. Всичко това е символизъм от древните мистични религии и е било използвано, за да се създаде един митичен герой за една изфабрикувана религия затвор. Както вече споменах МАГ се явява като код за рептилската ДНК, която се предава само по женска линия, митохондриалната ДНК.

Разпъването на Иисус

Много от митичните слънчеви божества са били разпнати заради греховете на хората, точно така както е описано, че се е случило с Иисус. Това е древен ритуал. Иисус, „синът“ на кръста представлява Слънцето по време на пролетното равноденствие на едно ниво и умирация Балдер – на друго. Короната от тръни символизира халото, което древните описвали около главите на всички техни слънчеви богове. Остриетата около главата на Статуята на свободата и други илюминатски божества са лъчите на Слънцето или корона от тръни. Според някои изследователи думите приписвани на Иисус: *„Боже, мой Боже, защо си ме изоставил?“* са взети от ритуала еврейска пасха. Самият кръст не е уникален християнски символ. Той е използван като религиозен символ още хиляди години преди християнството, а Иисус казал на учениците си *„вземете кръста си и вървете“*, още много преди да се появи негово разпъване на кръст в цялата тази история. В действителност, историята за разпъването на кръст била толкова широко използвана от езичниците, че ранните християни го отхвърляли (кръста). Индианският бог Кетцалкоатл също е изобразяван разпънат на кръст. Кръстът символизира равноденствието, когато нощта и деня са равни и Слънцето е предстояло да вземе надмощие над тъмнината. Според Библията в момента когато Иисус умрял на кръста, Земята потънала в тъмнина... Така би станало и ако Слънцето „умре“, както символично е изразявано. Що се отнася до възкръсването след 3 дена, това е още символизъм свързан със Слънцето. В Персия, много преди появата на християнството, имали ритуал при който един млад мъж, преструващ се на умрял, бил „възкресяван“. Наричали го „Спасител“ и казвали, че неговите страдания ще донесат спасение на хората. Свещениците наблюдавали гробницата му до среднощ до момента на равноденствието и след това извиквали: *„Лукувай, о, свещени посветен! Твоят Бог възкръсна. Неговата*

смърт и страдания осигуриха твоето спасение.” Същото било казвано и в Египет за Хор, и в Индия за Кришна хилядолетия преди християнството. Освен това Иисус не би могъл да бъде разпнат между двама крадци, защото наказанието в римската империя за кражба не било такова. Двата „крадци” биха могли да символизируют зодиакалните знаци Стрелец и Козирог, защото равенството е между тях, т.е. Слънцето „умира” между тях.

Йоан Кръстител

Този човек е измислен от историите за Ануп, който дал кръщение на Хор, смятан в Древен Египет за Син на Бога. Както „Йоан”, така и Ануп бил обезглавен. Тор/Индара, първият цар на Шумер, бил известен като „Бил-Кръстител” на шумерските печати и на египетски скулптури от това време той е бил Ад или Атум кръщавал детето принц, наследник на короната. Кръщаването е въведено от шумерите, а не от християните и изглежда че произходът му е, поне в пост-катаклизмената епоха, е от финикийския център в Кападокия (св. Георги). Йоан кръстител и връзката му с водата символизира водата на знака Водолей, през който преминава Слънцето, за да бъде „кръстено”. Слънцето навлиза във Водолей на 30 градуса и Иисус е кръстен на 30 години. Зодиакът е прекръстен на Короната на кръга на 12-те апостоли от средновековните монаси и те разположили Йоан кръстител там, където е знакът Водолей. (Крал Артур и 12-те рицари на Кръглата маса също символизируют Слънцето и зодиака.) В римския юлиански календар Йоан кръстител умира на 29 август и Джон Джаксън посочва в книгата си „Християнството преди Христос” (American Atheists, 1985):

„На този ден, една особено ярка звезда, представляваща главата на съзвездието Водолей, изгрява докато останалата част от тялото е под хоризонта, точно по същото време когато Слънцето залязва в Лъв (този знак символизира цар Ирод). Така последния обезглавява Йоан, защото Йоан е свързан с Водолей, а хоризонтът отрязва главата на Водолей.”

„Мъжът, носещ стомна си вода” в Евангелието на Лука е още от символизма свързан с Водолей. Йоан кръстител е почти точно копие на Бала-рама, предшественикът на Кришна, хиндуисткият Син на Бога.

Иисус и 12-те ученици

Има ли някакъв универсален закон според който всички божества трябва да имат 12 ученика или последователи? Иисус е имал толкова, същото е било и с Хор, Буда, крал Артур, Митра, Дионисий и толкова много други символи на Слънцето. Якоб има 12 сина, израелските колена са 12 и гърците, и египтяните, и персийците имат по 12 бога. Тази фиксация върху 12 идва от символизмът свързан със Слънцето, като учениците или последователите представляват месеците в годината и астрологичните знаци. Християнската религия е създадена в Рим. Марк, Лука, Матей, и Йоан, от които са евангелията, представляват четирите кардинални знаци на зодиака. Те са символизиращи и в християнските катедрали като човек (Водолей), вол (Телец), лъв (Лъв) и орел (Скорпион), заедно с четирите създания от Откровението. Джоузеф Уелес пише в „Подправеното в Християнството” (Health Research, 1990):

„...Светите Дванадесет не са съществували в плът и кръв, но тяхната роля е била взета от легендите на Стария завет, те били нарицателни – театрални роли – маска на действащите лица на традицията, както Шекспир и всички драматурзи и фантасти създават образи за актьорите на техните пиеси, очевидни измислици”.

В Древните мистерии, още много преди „Иисус“, говорителят от името на бога бил наричан ПЕТР или Петър. Това означава „скала“. В Египетската книга на мъртвите името на пазача на входа на рая е Петра. Петър, спускащ се във водата, за да поздрави Иисус, е част от ритуал в Древен Египет. Титлата Петър е била давана и на висшия жрец във Вавилонските мистерии. Петър има отношение и към почитането на фалоса. Петелът като символ на св. Петър и самото име Петър идват от Патер (фалос или мъжки принцип) и петра (фалическо изображение). Петле, което може да бъде видяно на толкова много църковни камбанарии е израз именно на това и християнските църкви са пълни с древен сексуален символизъм. Безбройните споменавания на „стълбове“ и „гробове“ в Стария Завет също символизират penis и влагалище. Иисус казва, че Петър три пъти ще се отрече от него преди да пропеят първи петли и това е още една тема от мистичните слънчеви култове. Петелът кукуригащ три пъти е бил поличба за смърт. Символизмът на „пазачът на портите“ (Петър) не даващ позволение на Слънцето да изгрее преди времето за това е било в ритуала на различни култове свързани със Слънцето. Кукуригането също възвестява и появяването на Слънцето. Спомнете си още, че базиликът, митичният цар на змиите, е станал взаимозаменяем с израза „cockatrice“. Казано е, че базиликът е роден от кокоше яйце и в декоративната хералдика базиликът има глава и крака на петел, опашка на змия и тяло на птица, покрито със змийски люспи. Римският бог Янус, който държал ключовете, се слял в „Петър“ когато християнството се установява в Рим във формата, която ни е известна днес. Янус е бил Еанус, име за Нимрод във Вавилон. Дори в ранните години на Римокатолическата църква, която се смята, че била основана на „скалата“ Петър, нищо не се споменава за последния. Той е бил добавен от духовенството към цялата история, с течение на времето на нейното сглобяване. Името Андрей, друг „ученик“, има подобно основно значение както Патер, Петра или Петър. Ето защо митичния „Андрей“ се казва, че е бил разпънат на кръст като Патрас в Гърция, където „Андрей“ е бил местен бог.

Джеймс, т. нар. „брат на Иисус“ е версия на Амсет – брат на египетския бог на Слънцето – Озирис. Амсет бил дърводелец и Джеймс също бил дърводелец. Амсет бил „велик пречистител“ – същото се отнася и за Джеймс. Ученикът Йоан, любимият ученик на „Иисус“ е копие на Арджуна – любимият ученик на Кришна. Йоан е известен като Аргуин в Тибет. Йоан бил племенник на Иисус, а неговият оригинал Арджуна, бил племенник на Кришна. Тома бил ученикът, който настоял да докосне Иисус след „възкресението“, за да се убеди, че е в плът, оттук и израза „Тома неверни“. Но Тома е всъщност Таммуз. Християнската църква посвещава на св. Тома денят на зимното слънцестоене – денят, в който Слънцето „умира“. Евреите все още имат месец в годината, който се нарича таммуз. Тома „близнакът“ също има символично значение. „Тома“ означава „близнак“ на арамейски и сирийски и името Дидимус, също свързвано с Тома идва от гръцки, което е било за знака Близнаци от зодиака. Акария, в своята превъзходна книга „Заговорът Христос“ пише:

„Казано е, че Томасяните мисионерствали между партианите и персите, но това което се изразява е, че тези групи са били последователи на Таммуз или Думузи, както е било шумерското му име. Въпреки че предполагаемата гробница на Тома се твърди, че е в Едеса, преданието също така твърди, че той е умрял близо до Мадрас, Индия, където все още могат да се видят две негови гробници. Историята идва от факта, че когато португалските християнски мисионери пристигнали в Южна Индия те намерили секта, която боготворяла бог на име „Тома“ и тяхната религия била почти идентична с християнството. Християнските мисионери били толкова смутени от този факт, че създали какви ли не усукани истории, за да обяснят присъствието на „християнския“ св. Тома там, твърдейки че апостолите Тома и/или Вартоломей са пътували и до Индия, като са поучавали и умрели там.“

Мисионерите били озадачени от факта, че религията, която открили там била „християнска“ почти във всеки аспект, с изключение само на един: те не почитали Иисус и никога не били чували за него. „Тома“, който обожествявали, бил Таммуз, героят от историята с „Иисус“, който съществувал хиляди години преди християнството. Белези на боготворене на Таммуз/Тома се откриват в Индия, където, както ни казва Акария, той вероятно е бил смятан за прероден Буда! Злодеят в историята с Иисус е Юда, който символизира знакът Скорпион, „клеветникът“, времето в годината когато Слънцето отслабва и като че ли умира. Той бил рисуван с червена коса – цветът на залеза и по същия начин бил представян и египетския бог Сет, който търсел да убие Хор. Според писанията Юда е предал Иисус за 30 сребърника. Това символизира 30 дена от лунния цикъл и представлява същото количество, което плащали в еврейските храмове на Великата богиня за всяка принесена жертва.

Св. Павел

И така да продължим. Единствените записки за съществуването на св. Павел или „Савел от Тарсус“ са в текстовете на Новия Завет. Същото се отнася и за Иисус, както и за всички останали ключови фигури от историите на Стария Завет. Римският историк Сенека, бил брат на проконсула Ачая, когато се предполага, че „Павел“ е изнасял проповеди. Въпреки че Сенека е писал за доста всекидневни неща и събития, няма и една думичка за „публичните изяви на Павел“. За кого става въпрос тогава? Той живял в Тарсус в Мала Азия като млад, после отишъл в Ефес, където говорел пред големи тълпи и извършвал чудеса, пътувал до Атина и Коринт, оттам отишъл в Рим, където бил обвинен в измяна, после ходил в Испания и Африка и се върнал в Сицилия и Италия. Бил призван в Рим и хвърлен в затвора, откъдето по-късно избягал. Звучи точно като историята на назарянина „св. Павел“, но тези факти са всъщност от живота на гръцката фигура Аполон от Тиана (наричан назарянин в някои летописи). Той бил известен на латински като „Аполус“ или... „Павел“ (Paulus). Много преди историите за „Павел“ еврейският историк Йосиф пише за ужасяващо морско приключение, което преживял по пътя си към Рим. Неговата история се явява в детайли в Новия Завет, само че в нея главното действащо лице вече е „Павел“. Историята на Павел (а това е всичко, което има) има много общи детайли, подобни митовете за гръцкия герой Орфей, който като „Павел“ имал мисионер, наречен Тимотей. Според автора Х. Уелс много от изразите, които използва Павел за Иисус са същите, като тези използвани от последователите на Митра. Литургията за Митра е литургия за Иисус. Когато Павел казва: *„Те пиха от скалата на духа и тази скала беше Христос!“* той използва същите думи, които се откриват в писанията за Митра. Автор на една статия в интернет със заглавие *„Другият Иисус“* повдига тази тема:

„Фактът, че имената на близките сътрудници на Павел съвпадат точно с тези на големи фигури, свързани с мистериите на Деметър изобщо и на Орфей в частност, като че ли не безпокои хората толкова, колкото би трябвало... Нека разгледаме тези паралели: Орфей, в резултат на това, че му се „появил“ син на Бога... започнал много успешна кампания за да разпространява своята версия на мистериите на Самотраки (домът на Амазонките – женското племе свързано със „змията“ от Атлантида) в Гърция. Казват ни, че Павел, понеже му се явил християнският син на Бога – Иисус, започнал много успешна кампания за разпространението на своята версия на християнското обожествяване на Иисус отвъд пределите на Палестина и западно към Гърция.“

Това е чудесен пример, илюстриращ темата, която засягам. Посветените от духовенството взели символичните истории от своите школи по Мистерии и ги представили като

исторически факти, за да създадат религии затвори за умовете на хората. Ритуалите, обредите и темите от култовете към Орфей са същите като в по-късно възникналото християнство.

(Главата продължава още много страници в същият дух с много доказателства и цитати от други източници. Превеждам само заключението, за да се формира логически завършена статия – Н.)

Религията е проклятието на света и човечеството никога няма да познае свободата докато това проклятие не бъде развалено. Това е проклятието на невежеството, което хвърля своята тъмна сянка вече хиляди години, на човешкото подтисничество от Ануннаки и техните кръвни линии. Повече от всичко, религията е била водещата сила зад човешкото потъпкване.

Източник: <http://clubs.dir.bg/showthreaded.php?Board=religiq&Number=1941420038&page=0&view=collapsed&sb=5&part=>

Предполагам превод: someone (2004 г.)

Допълнителен превод: Н.

Редакция: Н.